

Erasmus+ élménybeszámoló

A nap úgy kezdődött, hogy a többi logisztikással találkoztunk a 200E buszmegállójában a kökinél. Miután mindenki megérkezett a megállóba utána felszálltunk a buszra és vártuk, hogy a reptérre érjünk. Miután megérkeztünk a reptérre jött a nehéz feladat, hogy eltaláljunk oda ahol kellene lennünk. Miután lemértük a bőröndeink súlyát és mindenki megnyugodott, hogy nem pakolt túl, jött a bőrönd feladása. Miután átjutottunk a biztonsági ellenőrzésen kis várakozás után találkoztunk a tanárúrral és a csoport többi akkor ismeretlen tagjával. És most jött a pillanat amitől sokan rettegnak, az első repülés. Megkell mondanom, hogy nem volt semmi izgulás se a repülés előtt se közben, hiszen ahogy a mondás tartja repülő még nem maradt levegőben, valamilyen módon úgyis földet érünk. Szerencsére úgy értünk földet, hogy a három hetes utazás nem ment kárba. Amint kísértünk a reptérnek az épületéből azonnal megcsapott a nap és a meleg levegő, ebből már tudtam, hogy jól tettem, hogy csak rövid gatyát és polót hoztam magammal, hiszen másra nem nagyon lesz majd szükség. A reptér előtt várt ránk Murat és Selahatin, akik a török út alatt a mentoraink és kísérőink lesznek, mellettük a tavalyi Erasmus+ programon résztvevő Lukes Dóra is segített minket az új országban való navigálásban. A reptérről busszal mentünk a szállásunkra, az út aligha volt 30 perc.

Az első nap:

Az első nap a megérkezésről szólt igazán csak, amint lepakoltunk a szállodában gyorsan lementünk megnézni a tengerpartot. Miután sikeresen eláztattam a cipőmet a tengerparton töltött első 10 percben utána végig sétáltunk a part mellett és utána mentünk megvacsorázni a Mango Dürümben, ezen a helyen ettünk a legtöbb alkalommal. Az estét a szálloda lobby-ában való egymás megismerkedésével zártuk.

Az első hét:

Az első igazán törökbe töltött napunk a vasárnap volt, ami megkezdte első hetünket az idegen országban. A mára tervezett program a Side nevezetű város meglátogatása és körülnézése volt. A városba egy két órás busz úttal jutottunk el. A történelmi nyolcadik századi városban eltöltött időnk alatt számtalan érdekes látványosságot is megnéztünk, ezek közé tartozik Apollo temploma, Nümphaion-i szökőkút és Vespasianus császár szökőkútja aki az első században uralkodott és stabilizálta Romát a polgár háború után. Ezek nevezetességek megnézése után még körbe jártuk az Óvárost is a 27 fokos napos időben, illetve egy homokos részén is megálltunk a tengerpartnak. Hétfőtől már viszont nem csak a tanulmányi utak voltak nekünk betervezve, hanem a szakmai munkák is. Logisztikásokként nekünk nem volt egy adott munkahelyünk úgy, mint a többi szak tanulóinak. Mi mindig más helyre és más munkakörű cégekhez mentünk megnézni a logisztikai és ellátási láncsal való feladataikat. Az első munkanapunkon a Konyaalti kormány felügyelete alatt lévő közútkarbantartással foglalkozó telephelyére mentünk, ahol az út karbantartását segítő gépekkel ismerkedhettünk meg, illetve az ott dolgozó munkásokkal is. A következő napot egy kertészeti és botanikus állami cégnél töltöttük el, ahol a Konyaalti parkok összes növényét szállítják a különböző parkokba. Ezenkívül a zuhogó eső miatt menedéket találtunk egy asztalos műhely teteje alatt, ahol az állami parkok padjait, bódéit és hidjait készítették. Az ott dolgozó munkásokkal elbeszélgettünk egy kályha mellett, mielőtt kocsival jöttek értünk, hogy visszavigyenek a szállásra. Az elkövetkezendő két napot egy állami parkban töltöttük, ahol az egy nappal előtti növényeket és asztalosi munkákat figyelhettük meg. Emellett a Hayat Park-i éttermek beszerzési és értékesítési logisztikájába is bele láthattunk. Még mielőtt visszamentünk volna a szállásra a park kávézójában teáztunk, illetve kávéztunk. A keddi és szerdai nap estéjét foci meccs nézéssel töltöttem a hotel egyik dolgozójával, majd egy esti tengerbe való fürdéssel. A munkák után tanulmányi kirándulásokra vittek minket, ilyen kirándulások voltak a Düden vízesés, az Antalyai Óváros ahol szabadon lehetett bazározni és a hét csúcspontja a Köprülű Kanyon Nemzeti Parkban vadvízi evezés. A vadvízi evezés előtti két órás buszúton odafele én már elfogadtam a halált de szerencsére halálélmény helyett felejthetetlen élményekkel hagytuk el a kanyont.

Második hét:

A második hét vasárnapján az időnk nagyrészt a parton töltöttük, illetve a szállodában pingpongozva és kártyázva. Az estét egy grillezéssel zártuk a hotelben. A hétfői napunk is

hasonló módon telt el, hiszen Törökországba akkor kezdődött meg a Ramadan, így munkába se kellett mennünk. A második hét munkaügyileg úgy telt el, hogy meglátogattunk egy zöldség és gyümölcs nagykereskedést ahol a termékek szállítványozásáról beszéltek és bemutatták az import és az export árukat, illetve, hogy milyen országokból és milyen országokba szállítanak, a körbemutatás közben leültünk a főnök irodájába egy kisebb kávészünetre. A végén egy láda eperrel hagytuk el a nagykereskedést. Másnap egy gyógyszerészeti elosztó raktárba látogattunk el ahonnan nem csak Antalyának de a közelebbi városok gyógyszerertárait és kórházait is ellátják a megfelelő gyógyszerészeti szükségekkel. Ezen a helyen éreztem leginkább otthon magam, hiszen rengeteg az órákon feljövő dolgot láttunk, amiről az elmúlt hónapokban volt szó. Saját magunk válogathattuk ki a megrendeléseket amit egy automatizált gép segített nekünk beazonosítani. Miután levittek minket a garázsba és megmutatták a teherautókat amikkel szállítják a termékeket, felajánlották, hogy megebédelhessünk a cég ebédlőjében. Miután megebédeltünk még tettünk egy kiutat a főnök irodájába ahol egy kávé mellett megbeszéltük miket is láttunk és hangoztattuk véleményünket a rendszerükről. Egy mosodába is elvittek minket, ami több szálloda, beleértve a mienket is és kórház ágyneműinek és törölközőinek tisztításával foglalkozik. Miután körbe jártuk a rendszerük összes támpontját, beültünk egy kávéra a főnökkel az irodájába. A kávézás után ismét felajánlották, hogy a cég ebédlőjében ebédeljünk. A második hetet egy tengerpartos grillezéssel zártuk, ahol rajtunk kívül a Gülizar Hotel dolgozói is részt vettek. Míg a szálloda dolgozói grillezték nekünk a csirke szárnyakat és előkészítették mindent a nagy lakodalomra, addig mi kiskirályok és királylányok módjára a tengerparton és a tengerben élveztünk minden egyes haladó percet. Amint mindenki végzett a vacsorázással megindultunk vissza a szállás felé. A visszavezető buszút a már megszokott jó hangulatban telt. A szállodába a szokásos esti programok után mindenki azzal a tudattal csukta le szemét, hogy az utolsó hetünket kezdjük meg.

Harmadik hét:

Az utolsó hetünk munka szempontjából nem volt megerőltető. Ellátogattunk egy tisztítószerrel foglalkozó családi céghez akik habár 1 éve alakultak nagyon elismerésre való kliens portfóliót hoztak össze maguknak. Emellett még egy sör kiszállító raktárba is elnéztünk. Csütörtökön és pénteken már nem terveztek nekünk semmilyen munkát, szóval helyette elmentünk megnézni a Güver kanyont, felmentünk a hegyekbe egy tó mellé azzal a

céllal, hogy majd ott sütögetünk, ezt a tervünket a nagy erejű szél elfújta magával, illetve a péntek nagyrészt a helyi bazárban töltöttük. Habár a harmadik hetünk nem volt annyira program dús, mint az előző kettő hetünk, én akaratom ellenére is megterveztem egy utat az Olimpus kórházba a csoportnak, hiszen a hét elején a tengerparton egy stéget meglátva fejünkbe szállt az ötlet, hogy másszunk ki a végére és onnan ugrálunk majd a tengerbe. Ezzel semmi gond nem volt addig, míg észre nem vettük, hogy a lábamból folyik a vér mert megvágtam magam a stégen, amint visszaértünk a szállodába ez le is lett fertőtleníítve. Másnapra viszont a lábam amit sikeresen megvágtam elkezdett zsibbadni, ennél nem is kellett több, hogy értesítsük a főnökeinket akik azonnal be is vittek minket a kórházba, hogy egy tetanusz oltást kapjak. Még mielőtt mindenki megnyugodott volna, kiderült, hogy két ezer forinttal kevesebb volt a kártyámon, mint ami kellett volna. Egy kis idő után végül jött a pénzügyi segítség a szülőktől és végre megkaphattam a várva várt oltásomat.

A haza indulás:

Egy csodálatos három hét után eljött az idő, hogy elfogadjuk, hogy vége a kis külföldi kalandunknak. Március 23. reggel 5:30-kor keltünk, valaki hamarabb is és elhagytuk a szállást, ami az otthonunkká vált az elmúlt három hétben. A reptérre vezető busz út az elején depressziósan indult de ez hamar megváltozott, úgy hagytuk el az országot, ahogy megérkeztünk, zenét bömböltetve. A reptéren elköszöntünk Selahatintól és Dóritól, Murattól már az előző este a tengerparttal együtt elköszöntünk. Most már csak annyi volt hátra, hogy megtaláljuk a kapunkat és várjunk a gépre, ami hazához minket.

Összegzésképpen, annyit tudok elmondani, hogy ez egy felejthetetlen élmény volt. Nekem 10.osztályban volt lehetőségem kimenni Angliába, Oxfordba de a covid miatt azt az utat lemondták, így amikor megtudtam, hogy van még egy esélyem jelentkezni nem volt kérdéses, hogy fogok. Habár teljesen nem így képzeltem el az utat és egy időben majdnem vissza is mondtam jelentkezésemet, nagyon örülök, hogy nem tettem. Az országtól kezdve a programokig, az Erasmussal és a szállodába dolgozókig nehezen lehetett volna felülmúlni mindezt. Nem beszélve azokról a kollegákról akikkel együtt mentem, ez a csoport tökéletesen összejött. Szóval köszönöm, hogy kihasználhattam ezt a remek lehetőséget.

Az oda út előtt a reptér liftjében, amit, mint kiderült csak személyzet használhat.

Mango Dürüm, ahol a 21 napból 19 napot biztos itt ebédeltünk vagy vacsoráztunk.

Az első munkanapunk a Konyaalti útkarbantartási telephelyén.

A Hayat Parki étterem raktárjának megnézése után bevitték minket a konyhára és egy hűtőkamrába is benézhattünk.

A gyógyszeréti elosztóközpont raktára.

04816

hayatpark

DEPOLAR ARASI
TRANSFER FORMU

SIRA NO: 005059
TARİH: 10.10.2021

TALEP EDEN DEPARTMAN
NEREDEN TRANSFER
NEREYE TRANSFER

ANNE DEPO ANA DEPO
KIL

NO	Malzeme Adı	Koli Miktarı	Koli İçi Adet	Toplam	Açıklama
1	Süker adet beyaz	2	2500	5000	
2	Plastik bardak 36cc	2	50	100	
3	Ercekte	1	12	12	
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					
16					
17					
18					
19					
20					

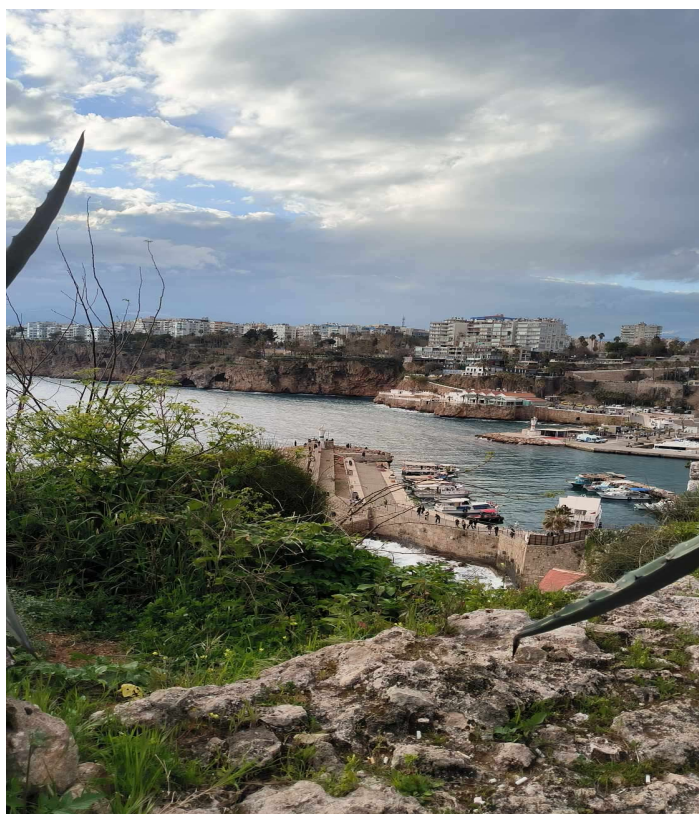
TESLİM EDEN DEPARTMAN: Emrah Demir
Adı Soyadı: E. Demir
İmza: E. Demir

TESLİM ALAN DEPARTMAN: Adı Soyadı: Asil Saray
İmza: Asil Saray

A Hayat Parki éttermek raktárainak közti átviteli űrlap

Az egyik étterem raktárában látható állvány nélküli tömbös tárolás.

Antalyai Óváros hajókikötője.

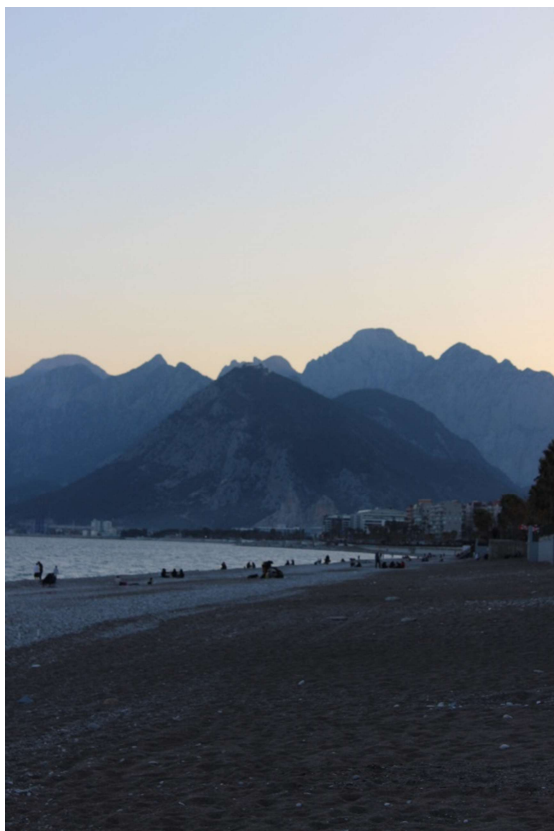
Az Antalyai Óváros bazár részlegének bejárata.

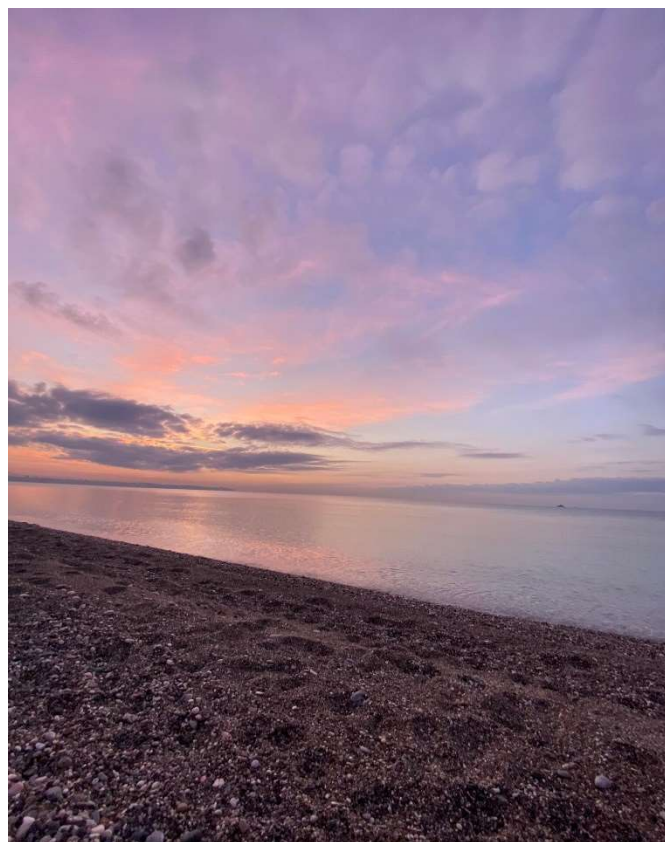
A Side-i tengerparton.

Apollo templomának maradványa.

A tengerpart melletti hegyek.

Tengerpart napfelkelte közben.

